

at det skal være netop her — i vor egen Nærhed — at hun i sin Tid søgte at praktisere sine vilde Ideer. Hun skal nemlig have været det egentlige Ophav til den Højskole derovre i Sandinge, som jo ogsaa vi hovedsagelig skylder al vor Uro i Sog-net. I saa Fald kan man med Sandhed sige, at Hr. Hansted er blevet et Offer for sin Moders Ungdoms-Daarskaber. Men saadan gaar det!“

Frøken Ragnhild hørte ikke længer Faderens Ord, ja hun mærkede det neppe, da han omsider standsede sin Talestrøm og forlod Stuen. Hun forstod egentlig ikke, at denne Forlovelse kunde gøre et saa stærkt Indtryk paa hende, aldenstund hun var sig bevidst ikke selv at lide nogen Skuffelse i Anledning af den. Hendes Interesse for Hr. Hansted havde tvertimod i den sidste Tid været stærkt i Aftagende, og det hævede ham just ikke i hendes Øjne, at han nu var gaaet hen og havde forelsket sig i en Bondepige. Alligevel var det, som om der ved denne Begivenhed var slukket endnu et Lys i hendes Tilværelse; som om der var bleven endnu et tomt Rum indeni hende. Hun mistede jo dog med Kapellanen en Omgangsfælle, der paa en Maade var hendes eneste; en forstaaende Lidelsesfælle i sin Ørken-Ensomhed og Melankoli ... Var det mere?

... Imidlertid befandt Emanuel sig paa Vej til Skibberup. Solen skinnede, og han gik rask til med faste, beslutsomme Skridt. Det stormende Møde med Provsten og bagefter Synet af det solbestraalede Foraarslandskab havde brat gjort Ende paa de Selvanklager, hvormed han havde pint sig i den lange, søvnløse Nat. Han følte sig atter stolt og lykkelig i tryk Bevidsthed om med sin unge Kærlighed at have overvundet den sidste Rest af gammel Fordom. Det syntes ham da ogsaa, at baade Solen og Engenes vilde Blomster smilede ham imøde, ja at selv Køerne paa Marken i Forbifarten tilnikkede ham et: „Til Lykke!“

XI

Heller ikke Hansine havde lukket et Øje den hele Nat. I halvt forvildet Tilstand var hun om Aftenen naaet til sit Hjem, hvor